

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: T.D.H.**, nar...., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2016, čj. MV-4102-4/SO-2016

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 1. 2016, čj. MV-4102-4/SO-2016, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 10. 2015, čj. OAM-12734-40/PP-2014, **se zruší a věc se vrátí k dalšímu řízení žalované.**
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12.228,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 26. 2. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2016, čj. MV-4102-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 10. 2015, čj. OAM-12734-40/PP-2014, kterým byla dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť žalobce se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu tím, že účelově uzavřel manželství.

[III] Žaloba

Žalobce namítal, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Zároveň nelze též přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu.

Žalobce namítal, že žalovaná nedostála své povinnosti odvolacího správního orgánu, když nedostatečně přezkoumala zákonnost napadeného prvoinstančního rozhodnutí.

Dále žalobce namítal naprosto nedostatečné zjištění skutečného stavu věci správním orgánem prvního stupně, které následně žalovaná svým potvrzujícím rozhodnutím aprobovala. Rozhodnutí prvostupňové a rozhodnutí žalované tak nedostála požadavkům vyplývajícím ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu, tedy nebyl zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Vzhledem k tomu, že v předmětné věci se přitom jedná o rozhodnutí ve věci řízení zahájeného z moci úřední, přistupuje k základní zásadě obsažené v § 3 správního řádu též povinnost správního orgánu zjišťovat pečlivě skutečnosti svědčící v neprospěch i ve prospěch účastníka řízení, jak vyplývá z § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvoinstanční však těmto svým zákonným povinnostem vůbec nedostál, když z naprosto nedostatečně zjištěného skutkového stavu svými domněnkami nepochopitelně dovodil, že manželství mezi žalobcem a jeho manželkou bylo uzavřeno účelově. K závěru o účelovosti uzavřeného manželství přitom správní orgán prvního stupně dochází toliko na základě toho, že dle názoru správního orgánu prvního stupně existují určité nesrovnalosti, či rozpory ve výpovědích žalobce a jeho manželky. Tyto případné nesrovnalosti přitom nelze bez dalšího považovat za dostatečný důvod pro zamítnutí předmětné žádosti. Správní orgán sice může mít pochopitelně určité pochybnosti ohledně některých dílčích skutečností, to však nezabývá správní orgán povinnosti rozhodovat na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Jak navíc namítl žalobce již v rámci podaného odvolání, většina indikativních kritérií

vycházejících z příslušného sdělení žalované o uplatňování směrnice 2004/38/ES nebyla nikterak naplněna.

Žalobce také poukázal na to, že napadené rozhodnutí je rovněž v rozporu s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyl dán tento důvod pro zamítnutí žádosti.

V neposlední řadě žalobce namítal zcela zjevnou nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů co do dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřiměřené a tudíž nezákonné, neboť povinnost vydat přiměřené rozhodnutí co do jeho dopadů do soukromého a rodinného života cizince vyplývá přímo ze zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se přitom v rámci odvolacího řízení touto nezákonností vůbec nezabývala, a to navzdory skutečnosti, že odvolací správní orgán přezkouvává zákonnost rozhodnutí z úřední povinnosti, tedy i mimo rozsah odvolacích námitek. Žalobce uvedl, že rozhodování o právech a povinnostech, tím spíše v tak citlivých věcech z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života jednotlivce, jako jsou rozhodování v rámci řízení o žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU v právním státě, musí přeci vždy být přiměřené, přinejmenším se o úvahu co do přiměřenosti mají správní orgány alespoň pokusit. Žalobce se domníval, že zásada přiměřenosti v cizineckých věcech vyplývá již ze samotného § 174a zákona o pobytu cizinců a dále z obecných zásad právních, aniž by bylo potřeba explicitně stanovit požadavek přiměřenosti u každého jednotlivého ustanovení v rámci zákona o pobytu cizinců. I z tohoto důvodu tedy žalovaná zatížila své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

Žalobce dále namítal rozpor napadeného rozhodnutí s právem Evropské unie, neboť je v naprosto zřetelném rozporu s účelem a smyslem Směrnice Rady Evropské unie 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, neboť je to právě tato směrnice, z níž pramení tento pobytový status a jeho implementace do českého právního řádu. Netřeba jistě připomínat, že zákon o pobytu cizinců je nutné v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora EU vykládat eurokonformně na základě doktríny tzv. nepřímého účinku, tedy vykládat zákonná ustanovení vždy ve světle účelu směrnice.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí, stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání, je zatíženo nezákonností a nepřezkoumatelností, a proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná uvedla, že v rámci řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu správní orgán I. stupně prověřoval v souladu s § 167 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, zda manželství se státním občanem ČR, jehož uzavřením se účastník řízení ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stal rodinným příslušníkem občana EU, nebylo uzavřeno s cílem obejít právní předpisy v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území ČR a získání oprávnění k pobytu. Po posouzení veškerých relevantních důkazů, zejména

po přihlédnutí ke skutečnostem uvedeným v protokolech sepsaných s účastníkem řízení a paní Š.T., z nichž vyplynuly zásadní rozpory, a z výsledků šetření, dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že jedním z hlavních záměrů účastníka řízení bylo účelové nastolení stavu tak, aby správní orgán I. stupně vydal účastníku řízení povolení k přechodnému pobytu na území ČR.

Z provedených protokolů je zřejmé, že manželé neznají základní údaje, které se jich týkají, neshodnou se kdy se seznámili, jak seznámení proběhlo, neshodli se, kdy se po seznámení vídali. Neshodli se v tom, kdy byl účastník řízení ve vazbě. Manželka účastníka řízení nevěděla o jeho cestě do Vietnamu po propuštění z vazby, kde jak uvedl účastník řízení, byl dva měsíce na návštěvě rodičů a dále uvedl, že ji jednou týdně telefonoval. Až při druhém výsledku uvedla, že se o jeho cestě do Vietnamu dozvěděla při prvním výsledku. Manželé se neshodli, kdy se po propuštění účastníka řízení z vazby vůbec setkali. Žalobce uváděl, že má vlastní auto, ale jeho manželka uváděla, že má auto půjčené. Manželé se dále neshodli, co dělali den předcházející výsledku, který se uskutečnil dne 17. 10. 2014. Dne 15. 12. 2014 se manželka účastníka řízení od účastníka řízení odstěhovala. Rozdílné jsou jejich výpovědi týkající se pobytu účastníka řízení na adrese ... a otcovství dcery účastnice řízení A., nar. ... Žalovaná se zabývala okolnostmi, jak probíhá vztah mezi manželi od seznámení až do současné doby. Ve výpovědích manželů jsou rozpory zpochybňující faktický rodinný život ještě před odstěhováním manželky účastníka řízení.

Žalovaná konstatovala, že pobytové kontroly, při kterých nebyli žalobce ani paní Š.T. zastiženi, a následně byli zastiženi jednou, pak tuto nelze brát za stěžejní důkaz, nicméně umocňuje pochybnost o tom, zda žalobce a jeho manželka spolu vedou manželský život. To, že byli manželé jednou zastiženi v bytě, samo o sobě ještě nepotvrzuje, že k uzavření manželství mezi účastníkem řízení a paní Š. R. nedošlo účelově, neboť všechny výše uvedené skutečnosti prokazují opak. Žalovaná uvedla, že nosnými důvody pro závěr o účelovosti uzavření manželství byly především rozdíly ve výpovědích žalobce a jeho manželky ohledně skutečností, z nichž lze na charakter sňatku usoudit. Správní orgán I. stupně se také zabýval pobytovou historií žalobce, kdy bylo z cizineckého informačního systému zjištěno, že žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu na území až za situace, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o žádosti o neprodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky za účelem „podnikání-OSVČ“. Dále bylo zjištěno, že v průběhu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání přečinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu.

Žalovaná má za to, že skutkové závěry o účelově uzavřeném manželství plně odpovídají podkladům, které měl správní orgán I. stupně v danou chvíli k dispozici, vycházejí z nich po vzájemném porovnání a zhodnocení obsahu výpovědí účastníka řízení a jeho manželky, jsou logické, zcela korespondují s obsahem protokolů. I podle žalované nebyly rozdíly ve výpovědích žalobce a jeho manželky jen banální, jejich výpovědi se rozcházeły, pokud šlo o okolnosti jejich seznámení a společného bydlení, kdy se dá předpokládat, že takové významné mezníky fungujícího partnerského vztahu dva lidé, kteří svůj vztah následně stvrdí manželstvím, uvedou shodně, zvláště pokud se k nim vyjadřovali po uplynutí nikoli dlouhé doby od společného bydlení. Žalobce řádnou povahu manželského svazku, jak

tvrdí v odvolání, neprokázal, žádné konkrétní důkazy k žádosti nepřipojil ani žádné v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně nenavrhnul. Manželství v současné době není funkční, ani manželé neprokázali, že bylo funkční v době, než došlo k přestěhování manželky od žalobce. Manželka žalobce žije od 15. 12. 2014 s novým přítelem panem J.M., který jak sama uvádí, je také biologickým otcem její dcery A.

Dle názoru žalované byl důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřel manželství, naplněn. Správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady pro své rozhodnutí a správně je vyhodnotil. Ohledně námitek uvedených v žalobě žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 17. 9. 2014 si žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Jako doklad, že je rodinným příslušníkem občana ČR, doložil žalobce oddací list, dle kterého dne 19. 3. 2011 uzavřel manželství s paní Š.R.(nyní T.), nar. ..., st. příslušnost ČR. Dne 25. 9. 2014 a 10. 10. 2014 byly na adrese ..., provedeny pobytové kontroly, ze kterých vyplývá, že byl zastižen žalobce spolu s manželkou. Sdělili, že v bytě bydlí od roku 2011. Dále byl v bytě zastižen bratr manželky, pan R.R. Dne 17. 10. 2014 provedl správní orgán žalobcův výslech, téhož dne byl proveden i výslech žalobcovy manželky. Vzhledem k nevyjasněným rozporům se správní orgán rozhodl pro opakování výslechu jak s žalobcem, tak i s jeho manželkou. Dne 12. 1. 2015 správní orgán obdržel žádost manželky žalobce o odložení řízení do března 2015 z důvodu rizikového těhotenství a předčasného porodu. Manželka doložila i kopii rodného listu dítěte T.A., nar. ..., kde je jako otec uveden žalobce. Jako svou adresu uvedla Na této adrese byly dne 19. 2. 2015 a 3. 3. 2015 provedeny další pobytové kontroly. Byla zastižena manželka žalobce, která uvedla, že s manželem již nežije, dne 15. 12. 2014 se od něj odstěhovala a od tohoto data žije s novým přítelem panem J.M. Dle jejího sdělení manžel v současné době nebydlí na adrese ..., ale na adrese Na základě této informace byla dne 10. 3. 2015 provedena na nově uvedené adrese pobytová kontrola.

Žalobce zastižen nebyl, byl zastižen majitel domu pan T.S.D., který uvedl, že žalobce má u něj platnou nájemní smlouvu od 7. 3. 2015 na dobu 1 roku. Dne 18. 3. 2015 byly provedeny další výslechy, jak žalobce, tak i jeho manželky. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí poukázal na rozpory ve výpovědích a dospěl k závěru, že v případě žalobce se jedná o účelové manželství. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž mimo jiné poukázal na soubor indikativních kritérií, ze kterých lze dovozovat účelovost sňatku. Žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně sice tyto faktory vyjmenovává, nicméně je v odůvodnění rozhodnutí řádným způsobem ve vztahu ke zjištěným skutečnostem nevyhodnotil. Žalovaná dne 27. 1. 2016 neshledala odvolací námitky důvodnými, odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Soud o žalobních bodech uvažil následovně.

V první řadě je nezbytné si uvědomit, že podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

K tomu, aby správní orgány mohly přistoupit k zamítnutí žádosti žalobce na základě ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, bylo jejich povinností jednoznačně prokázat, že se žalobce „dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřel manželství“. Byly to správní orgány, které tvrdily, že se žalobce „dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřel manželství“, a proto břemeno důkazní k prokázání této skutečnosti leželo na nich. Zdejší soud v té souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, čj. 4 Azs 228/2015 – 40 (k dispozici na www.nssoud.cz), který mj. uvádí: „Při posuzování účelovosti manželství je nutné prokázat kumulativně jak úmysl obcházet zákon o pobytu cizinců k získání pobytového oprávnění, tak i úmysl vést společný manželský život. (...) Důkazní břemeno ohledně uvedených skutečností nese správní orgán a v případě pochybností je nutno učinit závěr, že se nejedná o účelové manželství.“

Bylo tedy nezbytné posoudit, zda správní orgán mohl dospět k jednoznačnému závěru, že se žalobce *dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřel manželství*.

Posouzení otázky, zda došlo či nedošlo k účelovému uzavření manželství, závisí na mnoha okolnostech. Této skutečnosti si byla vědoma i žalovaná, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. konstatovala: „(...) Z článku 35 Směrnice 2004/38/ES vyplývá,

že jednotlivé státy mohou přijmout opatření k odepření pobytu v případě zneužití práv nebo podvodů. Případem takového podvodu je i tzv. účelový sňatek, tedy sňatek uzavřený výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. Podle sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES KOM(2009) 313 ze dne 2. 7. 2009 mohou být při posuzování existence úmyslu zneužít práv přiznaných směrnicí zohledněny zejména následující faktory: pár se před svatbou nikdy nesetkal, pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají, pár nemluví společným jazykem, důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen, v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu, rozvoj rodinného života pouze tehdy, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění, pár se rozvedl potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu.“. Na tomto místě je vhodné upozornit na to, že v právě citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí se hovoří o sňatku uzavřeném „výlučně“ za účelem získání práva volného pohybu a pobytu. Bylo tedy nezbytné jednoznačně prokázat uzavření účelového manželství.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedla: „Z provedených protokolů je zřejmé, že manželé neznají základní údaje, které se jich týkají, neshodnou se kdy se seznámili, jak seznámení proběhlo, neshodli se, kdy se po seznámení vídali. Neshodli se v tom, kdy byl účastník řízení ve vazbě. Manželka účastníka řízení nevěděla o jeho cestě do Vietnamu po propuštění z vazby, kde jak uvedl účastník řízení, byl dva měsíce na návštěvě rodičů a dále uvedl, že ji jednou týdně telefonoval. Až při druhém výsledku uvedla, že se o jeho cestě do Vietnamu dozvěděla při prvním výsledku. Manželé se neshodli, kdy se po propuštění účastníka řízení z vazby vůbec setkali. Účastník řízení uváděl, že má vlastní auto, ale jeho manželka uváděla, že má auto půjčené. Manželé se dále neshodli, co dělali den předcházející výsledku, který se uskutečnil dne 17. 10. 2014. Dne 15. 12. 2014 se manželka účastníka řízení od účastníka řízení odstěhovala. Rozdílné jsou jejich výpovědi týkající se pobytu účastníka řízení na adrese ... a otcovství dcery účastnice řízení A., nar. ... Komise se zabývala okolnostmi, jak probíhá vztah mezi manželi od seznámení až do současné doby. Ve výpovědích manželů jsou rozpory zpochybňující faktický rodinný život ještě před odstěhováním manželky účastníka řízení.“.

Soud má, na rozdíl od žalované, za to, že žádná ze zjištěných skutečností jednoznačně neprokazuje, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu tím, že účelově uzavřel manželství, resp. že manželství bylo uzavřeno „výlučně“ za účelem získání práva volného pohybu a pobytu. Jistě, některé okolnosti (zejména rozdíly ve svědeckých výpovědích) měly vést správní orgány k obezřetnosti (což se také správně stalo), ale rozhodně se nejednalo o tak zásadní skutečnosti, které by opravňovaly k závěru o účelově uzavřeném sňatku mezi žalobcem a jeho manželkou. Soud má za to, že v průběhu společného soužití přestávalo manželství plnit funkci, nikoliv však to, že by uvedené skutečnosti prokazovaly účelové manželství.

Žalovaná i správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích odkazují na tzv. indikativní kritéria, která by měla být pomocníkem při posuzování, zda se jedná o účelové manželství. Jedná se zejména o tyto faktory:

- pár se před svatbou nikdy nesetkal,
- pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají,
- pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí,
- důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen (s výjimkou peněz nebo darů, které byly předány jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí),
- v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu,
- rozvoj rodinného života pouze tehdy, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění,
- pár se rozvedl krátce potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu.

Soud uvádí, že přítomnost některého indikativního kritéria by neměla být automaticky považována za důkaz o účelovosti manželství – indikativní kritéria nijak nepopírají princip volného hodnocení důkazů a princip materiální pravdy. V rámci správního řízení je nutné hodnotit každý důkaz jednotlivě i všechny důkazy ve vzájemné souvislosti s cílem vyvrátit či potvrdit případné pochybnosti o existenci skutečného rodinného života.

Soud má za to, že v některých případech (zejména detaily seznámení, okolnosti týkající se pobytu žalobce ve vazbě a jeho cesty do Vietnamu) správní orgán věnoval příliš velkou pozornost zjištěným rozporům a naopak opomíjel oblasti, ve kterých se manželé shodovali. Je naprosto běžné, že i odpovědi (skutečných) manželů na položené otázky se nemusí shodovat, resp. mohou se v popisu stejných otázek odlišovat. Správní orgány tedy vůbec nezvaly v úvahu to, že některé dny a chvíle si každý pamatuje jinak, či je také může jinak vnímat a popsat. Soud tedy nespatřuje jako významné odchylky týkající se vyličení okamžiku prvního setkání. Oba manželé se shodli na tom, že místem jejich setkání byly prostory herny Patton, kde žalobce pracoval. Po několika letech lze tolerovat, že paměť opět poněkud zamlží detaily setkání. To, že se jednalo o hernu Patton, však tvrdili shodně oba manželé.

Dále je nutné poukázat na výsledky pobytových kontrol (provedených ve dnech 25. 9. 2014, 10. 10. 2014 na adrese ...), kdy byl zastižen žalobce společně s manželkou. Sdělili, že v bytě bydlí asi od roku 2011. Dále byl v bytě zastižen bratr manželky žalobce, pan R.R., nar. ..., který v bytě občas po práci přespává. Venkovní zvonek byl řádně označen jménem žalobce a jeho manželky. Dle názoru soudu správní orgány tyto skutečnosti dostatečně nevyhodnotily.

Správní orgány ve svých rozhodnutích také poukázaly na fakt, že v současné době manželství není funkční a dále, že žalobce není biologickým otcem dcery A., nýbrž je jím

nový přítel manželky žalobce, pan J.M. Soud k uvedenému podotýká, že tyto skutečnosti nejsou pro posouzení účelového manželství relevantní a jen dokazují, že manželství nefunguje či neplní funkci, nikoli však, že se žalobce „dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřel manželství.“

Je tudíž zřejmé, že správní orgány nedisponovaly žádnými důkazy, na základě kterých by bylo možné dospět k jednoznačnému závěru o tom, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu s tím, že účelově uzavřel manželství, resp. že manželství bylo uzavřeno „výlučně“ za účelem získání práva volného pohybu a pobytu. Nebyl zde tudíž důvod pro zamítnutí žádosti žalobce odkazem na ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[V] Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že vytýkaných pochybení se dopustil i prvoinstanční správní orgán, soud zrušil i jeho rozhodnutí ze dne 20. 10. 2015, čj. OAM-12734-40/PP-2014 (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

[VI] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **12.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1.428,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 28. července 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková